

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym-Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Judejko

Protokolant: apl. adw. Alicja Hłond

przy udziale Prokuratora Wojskowej Prokuratury Okręgowej del. do Prok. Okręg. Macieja Nowaka

sprawy **W. R.** oskarżonego z art 178 a§1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu

z dnia 21 października 2015 roku, sygn. akt. VIII K 747/15

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu za postępowanie odwoławcze, w tym wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 150 zł.

SSO Anna Judejko

UZASADNIENIE

Wyrokiem wydanym w dniu 21 października 2015 roku w sprawie o sygnaturze akt VIII K 747/15 Sąd Rejonowy Poznań – Grunwald i Jeżyce w Poznaniu uznał W. R. za winnego czynu wypełniającego znamiona przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za to wymierzył mu karę 100 stawek dziennych grzywny wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 15 złotych.

Nadto Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, na jego poczet na podstawie art. 63 § 4 k.k. zaliczając zatrzymanie prawa jazdy od dnia 5 czerwca 2015 r. i nadal zaś w punkcie 4. wyroku na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

W ostatnim punkcie wyroku Sąd orzekł o kosztach postępowania obciążając nimi oskarżonego i wymierzając mu opłatę.

Wyrok powyższy w całości apelacją zaskarżył obrońca oskarżonego zarzucając wskazanemu wyżej orzeczeniu:

1. obrazę art. 300 k.p.k. w zw. z art. 16 § 1 k.p.k. poprzez brak pouczenia oskarżonego przez Policję oraz prokuratora podczas jego przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym, iż w wypadku skorzystania z uprawnień określonych w art. 335 k.p.k. jednocześnie musi mieć na uwadze konsekwencje w postaci zakazu wynikającego z art. 447 § 5 k.p.k.
2. obrazę art. 16 § 2 k.p.k. w zw. z art. 343 k.p.k. poprzez brak pouczenia pokrzywdzonego przez Sąd I instancji na posiedzeniu w dniu 21 października 2015 roku o przysługującym mu prawie do cofnięcia zgody na wydanie wobec niego w trybie art. 335 k.p.k. wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy.

Mając powyższe na uwadze skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i warunkowe umorzenie postępowania karnego na okres 2 lat próby, orzeczenie na podstawie art. 39 pkt 7 k.k. świadczenia pieniężnego w kwocie 5.000 zł oraz zaniechanie orzekania zakazu prowadzenia pojazdów, ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Jednocześnie obrońca oskarżonego wniósł o uzupełnienie postępowania dowodowego poprzez przeprowadzenie dowodu z dokumentów dotyczących warunków osobistych oskarżonego i trybu jego życia przed popełnieniem przestępstwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja wywiedziona w niniejszej sprawie okazała się bezzasadna.

Na wstępie podkreślić należy, iż w ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy prawidłowo przeprowadził postępowanie w niniejszej sprawie, zgromadził materiał dowodowy wystarczający dla jej rozstrzygnięcia i dokonał jego starannej oceny, która spełniała wszystkie wymagania określone w art. 7 k.p.k., w szczególności zaś nie była dotknięta dowolnością. Za prawidłowe uznać należało także poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne, w myśl których oskarżony wyczerpał swym zachowaniem wszystkie ustawowe znamiona zarzucanego mu występkę. Również uzasadnienie zaskarżonego wyroku odpowiadało wymaganiom wynikającym z art. 424 k.p.k., co umożliwiło jego instancyjną kontrolę. Sąd Okręgowy nie dopatrywał się także występowania w rozpoznawanej sprawie bezzwzględnych podstaw odwoławczych.

Odnosząc się zaś do treści wniesionej przez obrońcę oskarżonego apelacji stwierdzić należało, że podniesione w niej zarzuty obraży prawa procesowe nie znalazły potwierdzenia w aktach przedmiotowego postępowania. Skarżący w wywiedzionym środku odwoławczym starał się wykazać, iż wpływ na treść wydanego przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia miał rzekomy brak pouczenia oskarżonego o konsekwencjach wyrażenia przez niego zgody na wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335 k.p.k. abstrahując zupełnie od tego, iż jego mandat zarówno w toku postępowania przygotowawczego i sądowego jak również i obecnie nie kwestionuje tego, że w dacie wskazanej w akcie oskarżenia prowadził pojazd mechaniczny znajdując się w stanie nietrzeźwości. Obecnie podnoszone zarzuty mają zaś na celu wyłącznie uniknięcie przez W. R. konsekwencji wynikających z wydania wobec niego wyroku skazującego w postaci obligatoryjnego w tej sytuacji orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w sytuacji, gdy nie jest możliwym podniesienie przez niego zarzutu rażącej niewspółmierności kary.

Zaznaczyć przy tym należy, iż przesłuchanie W. R. w charakterze podejrzanego, podczas którego to przesłuchania wyraził on wolę dobrowolnego poddania się karze, poprzedzone zostało przedstawieniem ww. zarzutu oraz pouczeniem oskarżonego o przysługujących mu uprawnieniach i ciężących na nim obowiązkach, którego udzielenie oskarżony potwierdził własnym podpisem. Oskarżony nie kwestionował swego sprawstwa i wyraził zgodę na wydanie wobec niego wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy oraz orzeczenie kary uzgodnionej telefonicznie z prokuratorem.

Jednocześnie wraz z zawiadomieniem o terminie posiedzenia, podczas którego rozpoznany miał zostać wniosek oskarżyciela publicznego o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, oskarżonemu doręczono druki nowych pouczeń obowiązujących od dnia 1 lipca 2015 roku (k. 32). Pouczenia powyższe zawierały zarazem informację o treści art. 447 § 5 k.p.k. (vide: załączona do akt sprawy kopia pouczeń załączanych przez SR do zawiadomienia o terminie posiedzenia).

Warto przy tym zauważyć, iż w trakcie posiedzenia w dniu 21 października 2015 roku oskarżony pouczony został o treści art. 434 k.p.k. w zw. z 433 k.p.k. oraz podtrzymał zgodę na wydanie wobec niego wyroku skazującego w trybie opisanym w art. 335 k.p.k. i wymierzenie uzgodnionej uprzednio z oskarżycielem publicznym kary. Należy przy tym podkreślić, iż żaden z przepisów kodeksu postępowania karnego nie nakłada na sąd obowiązku informowania stron postępowania o możliwości cofnięcia składanych przez nie wniosków, w tym również o możliwości cofnięcia

przez oskarżonego wniosku o wydanie wyroku na podstawie art. 335 k.p.k. Jednocześnie W. R. na żadnym etapie postępowania nie wskazywał, aby chciał cofnąć złożony przez siebie wniosek bądź też – na co wskazuje skarżący – by chciał złożyć w sprawie dodatkowe wyjaśnienia. Nie wynika to również z protokołu posiedzenia, o którego sprostowanie oskarżony nie wniósł, należy zatem przyjąć, że wiernie oddaje przebieg posiedzenia. Od oskarżonego będącego osobą dorosłą i mającą pełną możliwość rozpoznania znaczenia podejmowanych przez nią zachowań można zaś oczekiwać chociażby minimalnej aktywności w prezentowaniu jego stanowiska procesowego. Oczywiście jest, że gdyby oskarżony przed Sądem wyraził jakiegokolwiek wątpliwości odnośnie złożonego wcześniej oświadczenia woli, spotkałoby się to z adekwatną reakcją ze strony Sądu. Jak wcześniej wskazano, z treści wspomnianego wyżej protokołu posiedzenia wynika, że oskarżony podtrzymał swoje stanowisko co do wymierzenia mu kary uzgodnionej z prokuratorem. Był zatem pytany w tej kwestii. Już to, nawet bez osobnego pouczenia, musiało oskarżonemu uzmysłowić możliwość cofnięcia swojej zgody. Jest bowiem oczywiste, że w przypadku braku możliwości wycofania zgody na wydanie ustalonego wyroku w trybie art.335kpk pytanie oskarżonego, czy podtrzymuje swoje stanowisko byłoby bezprzedmiotowe.

W ocenie Sądu odwoławczego czas, jaki upłynął od momentu wyrażenia przez W. R. zgody na wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy do posiedzenia Sądu w tym przedmiocie był przy tym czasem wystarczającym dla przemyślenia konsekwencji tejże decyzji przez oskarżonego, przemyślenia jego stanowiska czy też skonsultowania się z obrońcą, co oskarżony zdecydował się zrobić dopiero wówczas, gdy w jego sprawie wydane zostało nieprawomocne orzeczenie.

Sąd Okręgowy nie dopatrywał się też podstaw, by uznać karę i środki karne wymierzone oskarżonemu za rażąco surowe. Orzeczone kara grzywny jest bowiem adekwatna do stopnia winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, którego się dopuścił, zaś środki karne w postaci świadczenia pieniężnego i zakazu prowadzenia pojazdów orzeczone zostały w najniższych ustawowych granicach przewidzianych w ustawie karnej, zaś oskarżony wyraził zgodę na ukształtowanie orzeczenia o karze w wyżej wskazany sposób. Nadmienić należy, iż ustawodawca zdecydował się na zaostrzenie kar i środków karnych wymierzanych za czyny z art. 178a § 1 k.k. w reakcji na stale rosnącą liczbę tego rodzaju przestępstw i konieczność zapewnienia realizacji zasady prewencji generalnej.

Sąd nie neguje przy tym faktu, iż zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi orzeczoney wobec oskarżonego z pewnością komplikować może jego codzienne funkcjonowanie, nie mniej jednak to oskarżony winien był mieć na uwadze powyższą okoliczność w chwili, w której zdecydował się zasiąść za kierownicą samochodu po wcześniejszym spożyciu alkoholu. Jednocześnie nic nie stoi na przeszkodzie, aby oskarżony w załatwianiu codziennych potrzeb korzystał z komunikacji publicznej.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy.

W 2. punkcie orzeczenia Sąd na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. orzekł o kosztach procesu obciążając nimi oskarżonego oraz wymierzając mu opłatę w kwocie 150 zł. Zasadą w procesie karnym jest bowiem ponoszenie przez oskarżanego kosztów procesu a wyjątkiem od zasady zwolnienie od tego obowiązku. Oskarżony posiada przy tym możliwość uiszczenia kosztów we wskazanej wyżej kwocie - utrzymuje się ze świadczenia emerytalnego w kwocie 1500 zł.

SSO Anna Judejko